

8.09.2023

piątek, godz. 19.00

Friday, 7 pm

Wrocław, Aula Leopoldina,

pl. Uniwersytecki 1

SZALEŃSTWA MIŁOŚCI

CRAZY IN LOVE

Wykonawcy / Performers:

Fahmi Alqhai – viola da gamba, kierownictwo artystyczne
Accademia del Piacere / artistic direction of Accademia del Piacere

Quiteria Muñoz – sopran / soprano

Accademia del Piacere:

Rami Alqhai – viola da gamba

Johanna Rose – viola da gamba

Carles Blanch – gitara barokowa / Baroque guitar

Javier Núñez – klawesyn / harpsichord

Agustín Diassera – perkusja / percussion

Program / Programme:

Heinrich Isaac (ok. / ca 1450–1517), **Fahmi Alqhai** (*1976)
Glosado sobre el cantus firmus „La Spagna”

Mateo Flecha (1481–1553) *Fantasia y glosado sobre extractos de „La Negrina”*

Santiago de Murcia (1637–1739), **Juan García de Zéspedes** (ok. / ca 1619–1678), **Fahmi Alqhai**
Improvisación sobre guaracha y fandango

Henry Le Bailly (1590–1637) *Yo soy la locura*

Anonim / Anonymous (XVII w. / 17th c.), **Fahmi Alqhai**
Xácaras y folías

Andrea Falconieri (1585/86–1656) *Passacalle & ciaccona a tre*

José Marín (1618–1699) *Niña, ¿cómo en tus mudanzas?*

Lucas Ruiz de Ribayaz (1626–po / after 1677) *Tarantella*

Fahmi Alqhai *Glosado sobre „Guárdame las vacas”*

Luis de Briceño (fl. 1610–1630) *Ay, amor loco*

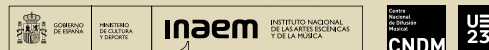
Gaspar Sanz (1640–1710), **Fahmi Alqhai**

Marionas

Canarios

Współorganizacja / Co-production:

Centro Nacional de Difusión Musical, Madryt / Madrid

Dekadencka, ultrakonserwatywna monarchia hiszpańska XVII w. szczelnie zamknęła swe kulturowe granice z obawy przed heretyckimi wpływami północnej Europy. Cenzura i inkwizycja działały skutecznie, sztuka zaś poniosła konsekwencje tego regresywnego nacjonalizmu. Paradoksalnie dziś możemy zachwycać się muzycznymi rezultatami tej polityki. Odcięci od wpływów włoskich, muzycy hiszpańscy zmuszeni byli tworzyć muzykę jedyną w swoim rodzaju, oryginalną, pełną archaizmów, ale także nowych rozwiązań, wprowadzanych pod wpływem muzyki ludowej oraz form i stylów importowanych z rozległych kolonii hiszpańskiego imperium.

Hiszpańska muzyka religijna ograniczała się wówczas do powtarzania dawnych wzorców, takich jak staromodne weneckie formy polichoralne, ale muzyka świecka oraz instrumentalna, nawet powstała w kręgach najwyższej arystokracji, została dosłownie zalana przez wpływy zamorskich tańców, które dotarły do sewilskiego portu wraz ze złotem i srebrem z Nowego Świata. W ten sposób tradycyjne rytmy muzyki hiszpańskiej wśliznęły się do pałaców, a z nimi również i muzyka hiszpańskiego Neapolu, sąsiedniej Portugalii i, rzecz jasna, amerykańskich wicekrólestw, jak też rytmy czarnej Afryki przeniesione przez tysiące niewolników zmuszonych do przeprawy przez Atlantyk.

Tańce te przedostawały się do pałaców skryte w akordach wykonywanych na modnej wówczas gitarze. Większość miała trójdzielne metrum i formę opartą na stałym, powtarzanym schemacie akordowym, ponad którym muzycy swobodnie improwizowali, pokazując swój kunszt wirtuozowski. Najpiękniejsze i najbardziej efektowne z tych improwizacji zostały zanotowane w wydaniach i rękopisach takich autorów, jak Andrea Falconieri z Neapolu lub Gaspar Sanz z Aragonii. Możemy w nich usłyszeć typowe

The decadent, ultraconservative Spanish monarchy of the 17th century tightly closed its cultural borders for fear of heretical northern European influences. Censorship and Inquisition were working at full capacity, and the arts suffered the consequences of that regressive nationalism. Paradoxically, today we can enjoy the musical implications of these policies. Away from Italian influences, Spanish musicians were forced to create a unique, original music, full of archaisms but also full of new solutions, influenced by popular music and also by forms and styles from the immense colonies of the Spanish empire.

Spanish liturgical music was then constrained to the repetition of old clichés, such as the old-fashioned Venetian polychoral forms; but secular and instrumental music, even those for the most aristocratic circles, were literally flooded by the influence of the dances from overseas, unloaded by colonisers with gold and silver in the harbour of Seville. In this way, traditional Spanish rhythms slipped into palaces, but so did music coming from Spanish Naples, from neighbouring Portugal and of course, that from the American viceroyalties together with the rhythms of black Africa, carried by thousands of slaves forced to cross the Atlantic.

These dances were filtered into the palaces hidden behind the strumming of the fashionable instrument, the guitar. Most of them had triple metre and form of variations on a ground bass, that means, repeated chord sequences on which musicians improvised freely, in this way displaying all their technical skills. The most beautiful and spectacular of these improvisations were written down in editions and manuscripts such as those of the Neapolitan Andrea Falconieri or the Aragonese Gaspar Sanz. In them we can listen to the decisive step throughout Spain of cross-rhythms

dla całej Hiszpanii wyraźne struktury polirytmiczne oraz proste sekwencje akordowe – harmonie prawdopodobnie kluczowe dla narodzin nowoczesnej tonalności. Owe tańce, pochodzące z najskromniejszych wiosek i przedmieść, a także z najodleglejszych lądów, ostatecznie stały się częścią pierwszej globalizacji, zdominowały muzykę dworu wersalskiego i trafiły pod pióra wielkich kompozytorów, jak Bach czy Scarlatti. Poprzez ich dzieła takie tańce, jak chaconne, fandango, folia i canarie weszły do historii.

and their insistent, simple harmonic patterns – harmonies probably crucial to the birth of modern tonality. As a part of the first globalisation, these dances coming from the humblest environments and the most distant lands of the world eventually dominated the music of the court of Versailles, and reached the pen of great composers, such as Bach or Scarlatti. In their hands, chaconnes, fandangos, folías and canaries went down in history.

Biogramy artystów i teksty o zespołach zostały zamieszczone w porządku alfabetycznym na s. 103–153. / Biographies of artists and ensembles are provided in an alphabetical order on pp. 103–153.

BIOGRAMY BIOGRAPHIES

FOT. / PHOTO: ARCHIWUM ZESPOŁU / ENSEMBLE'S COLLECTION

Accademia del Piacere

Oryginalne i odkrywcze projekty, wirtuozeria muzyków oraz silna osobowość dyrektora artystycznego sprawiły, że Accademia del Piacere obecnie jest czołowym zespołem hiszpańskiej muzyki dawnej i jednym z wiodących tego typu zespołów w Europie, szczególnie cenionym za porywający i bezpośredni kontakt z publicznością oraz żywe i pełne emocji podejście do muzyki historycznej.

Accademia del Piacere ukazuje w nowej odsłonie dawny repertuar, taki jak muzyka włoskiego Seicenta (*Le Lacrime di Eros, Amori di Marte*), hiszpańska muzyka renesansowa (*Rediscovering Spain* i czekająca na premierę płyta CD *Colombina*) czy muzyka teatralna hiszpańskiego baroku (*Muera Cupido*, z udziałem Nurií Rial). To przyniosło artystom nagrody, takie jak Choc de Classica (Francja), Prelude Classical Music Award (Holandia), Opus Klassik Award 2020 za najlepszy solowy recital wokalnno-operowy (*Muera Cupido* – nagroda dla Nurií Rial), nagrody GEMA dla najlepszego hiszpańskiego zespołu barokowego (2016 i 2017) i in. Ponadto Accademia del Piacere odkrywa obszary poza muzyką dawną: zarówno albumy *Las idas y las vueltas*, jak i *Diálogos* (nagrane odpowiednio ze śpiewakami flamenco Arcángelem i Rocío Márquez) zostały wyróżnione nagrodą Giralddillo na Bienal de Flamenco w Sewilli (2012 i 2016).

Dzięki uznaniu w kraju i Europie Accademia del Piacere wystąpiła na najważniejszych scenach koncertowych, zarówno na Starym Kontynencie, jak i na świecie, to m.in. Elbphilharmonie Laeiszhalle Hamburg, Konzerthaus w Wiedniu i Berlinie, Oji Hall w Tokio, Kölner Philharmonie, Auditorio Nacional de Musica w Madrycie, Fundação Calouste Gulbenkian w Lizbonie i wiele innych w USA, Niemczech, we Francji, w Japonii, Meksyku, Szwajcarii, Kolumbii i Hiszpanii. Koncerty Accademia del Piacere są regularnie transmitowane przez nadawców zrzeszonych w Europejskiej Unii Nadawców, a ponadto były prezentowane na antenie czołowych stacji telewizyjnych (TVE w Hiszpanii, NHK w Japonii).

The uniqueness of its innovative projects, the technical ability of its musicians and the strong personality of its Artistic Director have made of Accademia del Piacere a vanguard group in Spanish early music and one of the leading ensembles of this kind in Europe. Accademia is especially appreciated for the group's fascinating and direct communication to its audience, and its conception of historical music as being alive and full of emotions, an idea conveyed by the group's musicians to their listeners from the heart.

Accademia del Piacere has revealed new facets in fundamental repertoires of historical music such as the Italian Seicento (*Le Lacrime di Eros, Amori di Marte*), the Spanish music of the Renaissance (*Rediscovering Spain* and the imminent CD *Colombina*) or the theatrical music of the Spanish Baroque (*Muera Cupido*, with Nuria Rial). This has led them to receive prizes such as Choc de Classica (France), Prelude Classical Music Award (The Netherlands), Opus Klassik Award 2020 to the Best Solo Vocal Recital–Opera (*Muera Cupido*, for Rial), and GEMA Award to the Best Spanish Baroque ensemble (2016 and 2017), among many others. Furthermore, Accademia del Piacere visits areas beyond early music: both *Las idas y las vueltas*

and *Diálogos* (respectively with flamenco singers Arcángel and Rocío Márquez) were rewarded with Giralddillo Award at the Bienal de Flamenco in Seville (2012 and 2016).

National and European-level recognition has developed Accademia del Piacere's presence on the most prestigious classical music stages in Europe and worldwide: Elbphilharmonie Laeiszhalle Hamburg, Wiener and Berliner Konzerthaus, Oji Hall in Tokyo, Kölner Philharmonie, Auditorio Nacional de Música in Madrid, Calouste Gulbenkian Foundation in Lisbon, and many others in the USA, Germany, France, Japan, Mexico, Switzerland, Colombia, and Spain. Accademia del Piacere's concerts are regularly transmitted live by the European Broadcasting Union associated broadcasters, and have furthermore been presented on various important television stations (TVE in Spain, NHK in Japan).

Accademia del Piacere jest wspierana przez / Accademia del Piacere is supported by:

SZALEŃSTWA MIŁOŚCI / CRAZY IN LOVE, 8.09, S. / P. 42

FOT. / PHOTO: DAVID MARIANO

Fahmi Alqhai

VIOLA DA GAMBA, KIEROWNICTWO ARTYSTYCZNE ACCADEMIA DEL PIACERE / ARTISTIC DIRECTION OF ACCADEMIA DEL PIACERE

Jeden z najwybitniejszych i najbardziej cenionych gambistów na świecie, a także jeden z najbardziej uznanych interpretatorów muzyki dawnej, wyróżniający się komunikatywnym i osobistym podejściem do historycznego repertuaru.

Urodzony w Sewilli w 1976 r. w rodzinie syryjsko-palestyńskiej, pierwsze 11 lat życia spędził w Syrii, gdzie w bardzo młodym wieku rozpoczął naukę muzyki. Później kształcił się – jako samouk – w Hiszpanii, wreszcie w 1994 r. rozpoczął studia gry na violi da gamba u Ventury Rico w Conservatorio Superior de Música „Manuel Castillo” w Sewilli. Kontynuował naukę w Szwajcarii – prestiżowej Schola Cantorum Basiliensis (Bazylea) u Paola Pandolfo oraz w Conservatorio della Svizzera Italiana (Lugano) u Vittoria Ghielmiego. Równoległe ze studiami muzycznymi Fahmi Alqhai uzyskał również stopień naukowy w dziedzinie stomatologii na Uniwersytecie w Sewilli.

Artysta jest założycielem Accademia del Piacere, którą prowadził podczas wielu nagrań płytowych, nagradzanych i wydanych przez wytwórnie Glossa, Deutsche Harmonia Mundi oraz Alqhai & Alqhai (własne wydawnictwo). To

m.in. albumy *Muera Cupido*, wyróżniony Opus Klassik Award 2020 w kategorii „Best Solo Vocal Recital” (opera), *Les Violes du Ciel et de l’Enfer* (nominacja do International Classical Music Awards 2011) oraz *Le Lacrime di Eros* (2009 Prelude Classical Music Award). W 2012 r. Alqhai zdobył nagrodę Giralddillo za najlepszą muzykę na Bienal de Flamenco w Sewilli za swoją czwartą płytę *Las idas y las vueltas*, nagrałą wraz z wokalistą flamenco znanym jako Arcángel. W 2016 r. ponownie został laureatem tej nagrody w kategorii innowacji za album *Diálogos*, zarejestrowany z artystką flamenco Rocío Márquez.

W 2014 r. nagrał dla wytwórni Glossa swoją pierwszą płytę jako solista z repertuarem na violę da gamba, *A piacere*. Jego nowatorskie podejście do tego instrumentu, które zaprezentował na tym nagraniu, zostało ciepło przyjęte w Hiszpanii, Niemczech i całej Europie. W 2016 r. w tej samej wytwórni wydał bardzo osobisty album solowy – *The Bach Album* (nagrody: GEMA, Scherzo i Melómano). W 2018 r. artysta otrzymał Medal Miasta Sewilli.

Od początku kariery współpracuje z najlepszymi zespołami muzyki dawnej na świecie. Jest stałym członkiem wielu uznanych zespołów, takich jak Hespèrion XXI (Jordi Savall) czy Il Suonar Parlante (Vittorio Ghielmi). Jest także członkiem-założycielem More Hispano (Vicente Parrilla). Z tymi zespołami, a także z Accademia del Piacere i jako solista regularnie występuje w najważniejszych salach koncertowych Europy, Ameryki Południowej, jak też Japonii i Stanów Zjednoczonych.

W roli solisty Fahmi Alqhai koncertował ze znakomitymi orkiestrami, takimi jak Orquesta Nacional de España, Real Filharmonía de Galicia, Ensemble Vocal de Lausanne (Michel Corboz), Orquesta Barroca de Sevilla i Al Ayre Español. Wykonuje również muzykę współczesną i jazz, grając z artystami tej miary co Uri Caine. Fahmi Alqhai ma w swoim dorobku wiele nagrań dla wytwórni płytowych, takich jak Alia Vox, Glossa, Winter & Winter, Tactus, Ars Audio i Enchiriadis, a także dla telewizji i radia w Europie, Azji i Ameryce.

Od 2009 r. jest dyrektorem artystycznym Festival de Música Antigua w Sewilli (FeMÁS), najstarszego i najważniejszego festiwalu muzyki dawnej w Hiszpanii. W 2020 r. otrzymał stypendium Leonardo (Fundación BBVA) na projekt *Colombina*, poświęcony rękopisowi z XV w.

Fahmi Alqhai is considered one of the most brilliant and esteemed players of the viola da gamba in the world today, as well as one of the most recognised interpreters of early music, for his personal and communicative approach to historical repertoires.

Born in Seville, Spain, in 1976 to a Syrian father and Palestinian mother, he spent the first eleven years of his life in Syria, where he began to study music at a very young age. Later he studied – self-taught – in Spain until he entered the Conservatory of Music ‘Manuel Castillo’ in Seville in 1994 to study the viola da gamba with Ventura Rico. He furthered his studies in Switzerland – at the prestigious Schola Cantorum Basiliensis (Basel) with Paolo Pandolfo and at the Conservatorio della Svizzera Italiana (Lugano) with Vittorio Ghielmi. Over the course of his musical studies, Fahmi Alqhai also obtained a degree in dentistry from the University of Seville.

He is founder of Accademia del Piacere, which he has conducted on many awarded CDs for Glossa, Deutsche Harmonia Mundi and his own label (Alqhai & Alqhai), such as: *Muera Cupido*, winner of the Opus Klassik Award 2020 for the Best Solo Vocal Recital (Opera), *Les Violes du Ciel et de l’Enfer* (nominated for the International Classical Music Awards 2011), and *Le Lacrime di Eros* (2009 Prelude Classical Music Award). In 2012, Alqhai won the Giralddillo prize awarded to Best Music at the Bienal de Flamenco 2012 in Seville, for the music of his fourth CD *Las idas y las vueltas*, together with flamenco vocalist Arcángel. In 2016, he won also the Giralddillo for Innovation for *Diálogos*, with Rocío Márquez.

In 2014, he recorded for Glossa his first CD for solo viol, *A piacere*, whose innovative concept of the instrument was